

Susan Walter

HORŠÍ NEŽ SMRT

Všechno začíná nevinným slibem:
O VŠECHNO SE POSTARÁME.

**HORŠÍ
NEŽ
SMRT**

Copyright © 2021 Susan Walter

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3514-3 (pdf)

HORŠÍ NEŽ SMRT

SUSAN
WALTER

přeložila Julie Tesla

VENDETA

Lež, to je bohulibá věc, protože vede k pravdě.

– *Fjodor Michajlovič Dostojevskij*
překlad Jaroslav Hulák

PRVNÍ ČÁST

HOLLY

Před třemi měsíci

Probudila jsem se z hlubokého, bezesného spánku a prvních pár vteřin jsem netušila, kde jsem. Nepanikařila jsem, ze začátku ne. Už se mi to párkrát stalo, třeba u prarodičů na jejich rozkládacím gauči nebo v motelu na výletě k jezeru Big Bear. *Kde to jsem? A jo, už si vzpomínám.* Těch pár vteřin zmatku, když se probudím někde jinde než ve svojí posteli, nebývá děsivých. Obvykle ne.

Jenže tentokrát to bylo jiné. Když jsem otevřela oči, viděla jsem jenom bílo – stěny, prostěradlo, tvrdý umělý polštář pod kolenem. *Co to mám s kolenem?* Zavřela jsem oči. *Mysli, Holly... myslí.* Ve tmě jsem slyšela tlumené šepotání, vrzavý zvuk posouvání kroužků na závěsy po kovových tyčích. Smrdělo to tam dezinfekcí s podtónem smrti a použitých plenek. Ten zápach jsem znala. Nenáviděla jsem ho. Naposledy značil akutní císařský řez a tehdy jsem měla štěstí, že jsem to přežila.

Najednou jsem to věděla. Ještě před vteřinou jsem byla mimo, ale teď jsem to věděla. Zasáhlo mě to jako rána pěstí. Rozkřičela jsem se. Ta bolest byla nesnesitelná. Jako by mi kůži kroutily tisíce rukou, až ji odkroutily od kostí. Věděla jsem, že vyju, ale nemohla jsem přestat. Protože jsem si vzpomněla.

Vzpomněla jsem si na všechno.

1. KAPITOLA

První, čeho jsem si všimla, byly kytky. Tisíce kytek všech barev, které se v elegantních křivkách vlnily podél průčelí domu. Napadlo mě, jestli jsou to takové ty, co se musí každý rok sázet znovu. V duchu jsem si poznamenala, že to musím zjistit.

Dům byl větší, než jsem čekala. Měla jsem radost, že mě ho nenechali vybrat, bylo by mi trapné vybrat si takhle hezký. Vchodové dveře byly vysoké a jasně červené a nad nimi jako velké oči se špičatým obočím zírala do prostoru dvojice navlas stejných štítů. K domu vedla kruhová příjezdová cesta, takže se tam dalo vjet a vyjet, aniž se člověk musel otáčet. Místo obyčejného starého asfaltu byla vydlážděná křídově šedivými kostkami uspořádanými do vzoru, který připomínal rozepínající se zipy. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli se mi to líbí, nebo se mi z toho jenom točí hlava.

Evan obešel auto a otevřel mi dveře. Nepoděkovala jsem. Nikdy jsem mu za nic nepoděkovala. Víím, že ta nehoda nebyla jeho vina, ale to ještě neznamenalo, že na něho musím být milá.

Savannah, moje dospívající dcera – a jediný důvod, proč jsem hned nespolykala všechen vicodin, co mi v nemocnici dali –, se na dům odmítla jít podívat. Řekla, že je unavená, ale já jsem znala opravdový důvod, proč nechtěla jet. Ani já jsem Evana nijak netoužila vidět, jenže jsme se na tom dohodli, takže nemělo smysl to odkládat. Kromě mě,

Evana a jeho zlého šéfa byla Savannah jediná, kdo věděl, proč jsem tady a prohlížím si tenhle krásný dům. Dům, který bych si nikdy nemohla dovolit, ale který bude jediným kývnutím hlavy můj.

„Co vy na to?“ zeptal se Evan, ještě než jsem stihla vystoupit. Kdybych měla hádat, tipovala bych ho zhruba na svůj věk. Možná o něco staršího. Maximálně čtyřicet. Přemýšlela jsem, jestli je ženatý. Prstýnek nenesil.

„Líbí se mi ty kytky,“ odpověděla jsem.

„Že jsou nádherné? Samozřejmě budete mít zahradníka.“

Samozřejmě. Tohle slovo používal často. *O všechno se samozřejmě postaráme. Když budete mít jakékoliv otázky, samozřejmě mi můžete kdykoliv zavolat.* O víkendech občas nosil vybledlou modrou kšiltovku s písmenem Y. Jako Yale. Nejspíš tam chodil. Napadlo mě, jestli vystudoval lezení do zadku, protože to mu vážně šlo.

Vyrazila jsem ke vchodovým dveřím. Koleny jsem měla ztuhlé, ale i tak jsem se na nerovné kamenné cestě snažila nekulhat. Skončila jsem osmitýdenní fyzioterapii, i když podle Evana prý můžu absolvovat další, pokud budu chtít. *Samozřejmě.*

Došel za mnou na přední verandu. Vlastně to nebyla úplně veranda, jenom zastřešený vchod, aby se daly otevřít dveře a nepršelo dovnitř. U dveří stála malá dřevěná lavička. Vypadala, že je nová. Přemýšlela jsem, jestli už tam byla, nebo ji tam postavil Vlezdoprdelka.

Podal mi klíč. „Ujmete se toho?“

Usmál se na mě. Zajímalo mě, na co asi myslí. Teď už mě nejspíš nelitoval. Podle mě si říkal, že jsem ta největší klikařka na světě. Všechno se dá koupit, když má člověk dost peněz. Já jsem toho důkazem.

Vzala jsem si od něho klíč a odemkla. Západka byla těžká a vrátila se na místo s hlasitým zaklapnutím. Nevím, jak byly ty dveře široké, ale vzpomínám si, jak mě napadlo, že by se skrz ně dal protáhnout klavír – ne takový ten, co mívají v barech, ale ten ve tvaru hrušky, jaké mají v luxusních hotelech a v přepychových obchodácích.

Podlahy ze sukovitého dřeva měly skořicovou barvu. To *aby ladily s vůní toho místa*, pomyslela jsem si. Z vanilkových stěn a perníkových závěsů jsem měla pocit, jako bych vešla do chai latte. Nad dokonalostí toho všeho mi vhrkly slzy do očí. Štěstí se v nich mísilo s hanbou a smutkem – úplně mě to ochromilo.

Zula jsem si boty a prošla velkolepou předsíní, pod kulatým lustrem se žárovkami velikosti tenisových míčků. Říkala jsem si, kde se takové žárovky kupují. A jak je proboha budu měnit.

Jídelna – *má to jídelnu!* – vypadala úplně jako z *Panství Downton*, s bytelným dřevěným stolem a osmi židlemi s vysokými opěradly. Další čtyři židle – *stavíte se někdo na večeři pro dvanáct lidí?* – stály na stráži vedle příborníku. Zajímalo mě, jestli je uvnitř porcelánové nádobí. Neodvážila jsem se podívat.

Pokračovala jsem do kuchyně s ostrůvkem, u kterého se dalo sedět. Byly tam jenom tři stoličky, ale vešlo by se jich tam dvakrát tolik. Ne že bych jich potřebovala víc. Byly jsme se Savannah samy a neplánovala jsem si na snídani zvat hosty. Kdybychom byli normální rodina, nejspíš budeme jíst v jídelním koutku obklopeném skleněnými stěnami, za kterými rostly robustní borovice.

Rozprostíral se tam obývací, co nikdy nevyužiju, a pracovna s vestavěnými knihovnami, kterou taky nebudu potřebovat. Vypadalo by hloupě, kdyby police zůstaly

prázdné, takže bych buď musela nechávat zavřené dveře, nebo začít číst.

Schodiště do druhého patra mělo sice koberec, ale i tak jsem po něm stoupala pomalu. Můj fyzioterapeut říkal, že to koleno nemám šetřit, prý mám bolest překonat, protože noha musí zesílit. Stejně jsem se ale trochu zapřela o zábradlí a uvědomila si, jak je pod mojí dlaní hladké a široké.

Nahore byly tři ložnice. První dvě v běžné velikosti, až na to, že měly každá koupelnu a balkon, takže vypadaly větší. Hlavní ložnice se schovávala na konci chodby. Otevřela jsem dvojité dveře a zastavila se na prahu.

Věděla jsem, že ji museli vybavit manželskou postelí – s čímkoliv menším by ten prostor působil směšně. Já jsem ale manželskou postel nikdy v životě neměla. Přišlo mi to rozmařilé a kruté zároveň.

U nohou postele stála truhla na příkrývky s prošíváním čalouněným sedákem. Hned za ní byla pohovka v takovém tom omšele elegantním stylu a naproti ní krb obložený malými skleněnými kamínky, které vypadaly, jako když se rozbije čelní sklo. Připomínalo to spíš celý byt než ložnici a já jsem přemýšlela, co budu dělat se dvěma šatnami, když už nejsme dva. *Budu mít dost velkou apanáž na to, abych je zaplnila novým oblečením? A k čemu mi bude nové oblečení?*

Posadila jsem se na postel a vyhlédla z francouzského okna vedoucího na balkon – nebo spíš verandu – s kobercem z umělé trávy a dvěma lehátky. Výhled byl samý strom a nebe. Chtě nechtě jsem si pomyslela: *Dům snů? Nebo soukromé vězení?*

Rozhodně jsme měli spoustu tajemství, která v něm zamknout.

EVAN

Před třemi měsíci

Na chodníku se shromáždil hlouček lidí. Stáli v úzké ulici s jednopatrovými krabicoidními domy, které se střídaly se stárnoucími omítnutými paneláky. Na elektrickém vedení nad mojí hlavou visel pár tenisek. Někdo mi kdysi řekl, že to znamená „prodávají se tu drogy“, ale nevím, jestli jsem tomu věřil. Pokud tenhle význam znal ten člověk, tak ho určitě muselo znát i protidrogové, no ne?

Zaparkoval jsem svůj range rover v bezpečné vzdálenosti a vydal se k místu činu. Prohlédl jsem si čumily: pár s holýma nohama oblečený do běžeckého, stařenka svírající nákupní tašku na kolečkách, žena s potetovanými rukama, v letních šatech a sandálech, tři teenageři, kteří nejspíš měli sedět ve škole.

Pár dalších diváků zíralo z verand a zápraží. Celkem jsem jich napočítal devět. Jeden z nich, tmavovlasý muž v lesklé teplákovce, tu spoušť natáčel na telefon. Nejspíš doufal, že mu živý přenos masakru vyslouží trochu twitterové lásky. I když jsem ho neodhadoval na influencera, věděl jsem, že se podobné věci dokážou šířit rychlostí světla, a radši se držel stranou.

Proklestil jsem si cestu k policistovi v uniformě, který místo činu hlídal. Několik metrů šikmo za ním stála sanitka se zadními dveřmi otevřenými dokořán. A pak jsem se podíval dolů.

Zvedl se mi žaludek. V té chvíli jsem pochopil, proč mrtvé přikrývají. Nebylo pochyb, že ten muž zemřel už při nárazu. Hlavu měl promáčknutou jako vyfouknutý basketbalový míč a nohy měl ohnuté tak, že vypadal jako loutka s látkovými končetinami bez kostí.

Při couvání jsem zakopl o vlastní nohu a málem jsem spadl na dva zdravotníky, kteří nakládali na nosítka nějakou ženu.

„Pardon,“ zamumlal jsem. Žena měla roztržené tričko a já jsem zahlédl její nahá prsa. Koleno měla omotané obvazy. U linie vlasů i přes silnou vrstvu gázy krvácela. Oční víčka se jí chvěla, jako kdyby upadala do bezvědomí a zase se budila. Otvírala a zavírala dlaň, jako by se snažila chytit něčeho, co tam mělo být a z nějakého nevysvětlitelného důvodu to tam nebylo.

„Promiňte, pane strážníku,“ oslovil jsem policistu v uniformě, který stál nejbliž tělu. Třásl se mi hlas, ale nejspíš z jiných důvodů, než si myslel. „Ta žena, ona...“ Odmlčel jsem se. Nechtěl jsem mu lhát, jenže jsem potřeboval informace, které by cizímu člověku neposkytl. „Myslím, že tu rodinu znám. Rád bych pomohl, jestli můžu.“ Což byla částečně pravda. Opravdu jsem chtěl někomu pomoci. Neřekl jsem ale, že zrovna oběti. „Můžete mi prosím říct její jméno? Chci si být jistý, než...“ *Než co? Ježíši, co chceš vůbec říct?* „Než jim dám vědět.“

Policista se na mě podíval. Na košili měl mosazný štítek, podle kterého se jmenoval KELLOGG – jako ty kukuřičné lupínky, příhodné jméno –, a díky růžovým tvářím a pršáku vypadal jako nějaká obživlá kreslená postavička z jejich krabice. Vzpomněl jsem si na svoje spolužáky ze střední, kteří se chtěli dát k policii. Nebyli to zrovna einsteinové, ale i tak by mi klidně mohli znepríjemnit

život, takže naštváním jednoho z nich bych si nijak nepomohl.

„My rodinu upozorníme,“ odsekl stroze a otočil se ode mě pryč. A já jsem věděl, že mám problém. Když totiž neznám její jméno, nemám jak dostat situaci pod kontrolu.

Cvak-cvak! Dva zdravotníci za mnou jako obří harmoniku zvedli nosítka. Chystali se ženu naložit do sanitky. Začínal jsem panikařit, vymykalo se mi to z rukou.

„Kam ji vezete?“ zeptal jsem se záchranářky, která zraňenou tlačila k sanitce. „Do které nemocnice?“

„Do presbyteriánské v Tarzaně,“ odpověděla a pak řekla něco, co jsem ani v nejmenším nečekal. „Chcete jet s námi?“

Její otázka mě tak vyvedla z míry, že jsem to málem celé zpackal. „Ne, pojedu za vámi svým autem,“ odmítl jsem a nechal ji při tom, že oběť znám.

„Chcete jí to vzít?“ Sáhla pod deku a vytáhla něco tak zázračného, že kdyby existovali andělé, určitě by v té chvíli spustili chorál.

„Ano, děkuju,“ přikývl jsem. Natáhl jsem ruku a ona udělala něco úžasně a velkolepě hloupého – podala mi kabelku té ženy.

A můj první problém byl vyřešen.

2. KAPITOLA

„Dovolil jsem si to tam vybavit,“ oznámil jsem Holly, když jsem jí předával klíč. „Nebyl jsem si jistý, jestli by do tohohle prostoru seděl váš nábytek.“ Byl jsem nervózní, i když jsem netušil proč. Za těch deset let práce pro Jacka jsem hostil senátory, filmové hvězdy, dokonce i korunního prince – lidi s mnohem náročnějším vkusem, než měla Holly Kendricková. A přesto jsem měl pocit, jako by mi někdo mezi ušima tloukl na buben.

„Navrhoval jste to tam sám?“ zeptala se, aniž se na mě podívala. Připadalo mi to jako zvláštní otázka.

„Ne,“ odpověděl jsem. Samozřejmě to byla lež. Nechtěl jsem, aby věděla, že jsem strávil hodiny u Ethana Allena, porovnával vzorky látek a otevíral a zavíral zásuvky komod, abych si byl jistý, že rukojeti padnou dobře do ruky. Už tak mě měla za poseru a nechtěl jsem to ještě zhoršovat.

„Můžu se tam jít porozhlédnout?“

„Samozřejmě. Je to váš dům.“ Mohl jsem to nechat být, ale stejně jsem dodal: „Pokud se vám ovšem bude líbit.“ Nepochyboval jsem o tom, že bude. Proč by taky ne? Stál v jedné z nejlepších ulic v srdci luxusní čtvrti Calabasas, kterou si vyžádala. Ve srovnání s tím ubohým malým bytečkem, ze kterého se stěhovala, to byl hotový Buckinghamský palác. Stejně jsem ale chtěl, aby měla pocit, že má na výběr, a když se jí tenhle dům líbit nebude, můžeme prostě jít a koupit jiný. Což jsme mohli.

Vyročila k jasně červeným vstupním dveřím a strčila klíč do zámku. Její silueta – štíhlý pas se skvostnými,

dokonale oblými boky – vypadala jako z jiné generace. Kdyby se narodila o padesát let dřív, mohla z ní být pin-upka. Zepředu vypadala kvůli silnému make-upu a tmavým odrostům lacině, ale zezadu její odbarvené blond lokny dotvářely fantazii, kterou jsem musel silou vůle zahnat.

„Počkám venku,“ oznámil jsem její siluetě. Chtěl jsem jít s ní, chtěl jsem se dívat, jak přejíždí prsty po kuchyňské lince z leštěného kamene a po nablýskané nerezové oceli. Vidět, jak se jí rozzáří obličej, až si uvědomí, že to všechno patří jenom jí. A hlavně jsem chtěl vidět její úsměv. Za ty tři měsíce, co jsem ji znal, se nikdy neusmála. Aspoň ne na mě.

„Nemusíte spěchat,“ řekl jsem jí do zátylku. Dveře se za ní s rázným bouchnutím zavřely.

Byl nádherný letní den – slunce jasně svítilo a vál svěží váněk. V New Hampshiru, kde jsem vyrůstal, byly takové dny tak vzácné, že když se naskytly, prosili jsme učitele, abychom se mohli jít učit ven. Často po slunečním svitu tak bažili, že nám vyhověli.

Teď už jsem do New Hampshiru nejezdil. Nezůstalo tam nic a nikdo, za kým bych se mohl vracet. Což mi nevadilo. Tady ve slunečné Jižní Kalifornii jsem si našel náhražku rodiny. Beach Boys měli s kalifornskými děvčaty pravdu. Chvíli mi trvalo, než jsem si zvykl, že se sportovní podprsenka dá nosit samostatně jako vršek, ale teď už jsem za to prostě jenom děkoval.

Posadil jsem se na dřevěnou lavičku, kterou jsem koupil za devadesát devět dolarů v obchodě pro kutily, a okamžitě mi došlo, proč byla tak levná. V duchu jsem si vynadal. Obvykle bývám mnohem bystřejší. Usadil jsem se a čekal.

Naproti přes ulici pracoval v garáži nějaký muž. Podle vytahaných levisek a vintage conversek jsem ho okamžitě zařadil do filmového průmyslu. Tahle čtvrt jich byla plná.

Mužů, kteří nikdy nedospěli. Možná jsem staromódní, ale nikdy nepochopím lidi, jejichž představa o pracovním oděvu spočívá v tričce s logem rockové kapely a teniskách nevhodných pro jakoukoliv sportovní aktivitu. Všiml si, jak na něho zírám, a zamával mi. Nepřipadalo mi správné mávat zpátky, ale stejně jsem to udělal. Brzo zjistí, že tu nebydlím. Snad to bude to jediné, co zjistí.

Když se otevřely dveře, vylekalo mě to. Čekal jsem, že jí to bude trvat delší dobu, že si vychutná detaily. Nemohl jsem si pomoci a pocítil jsem zklamání.

„Vyřídte prosím tomu, kdo to tam navrhoval, že odvedl dobrou práci,“ prohlásila Holly bez sebemenšího náznaku úsměvu. Byl jsem si jistý, že má krásný úsměv. A pochyboval jsem, že mi ho někdy ukáže.

Vykročila k autu. Všiml jsem si, že kulhá.

A najednou jsem věděl, že ať uděláme cokoliv, nikdy to nebude stačit.

ANDY

Před třemi měsíci

Kurva, kurva, kurva! Proč jsem nevyrazil dřív? Já vím proč. Protože hodina by na ujetí podělaných pětadvaceti kilometrů měla bohatě stačit. Jenže tohle je L. A., tady může pětadvacet kilometrů v autě trvat dýl než přejít povrch Měsíce. A já jsem tvrdohlavý idiot, který se s tím odmítá smířit.

Vybil jsem si vztek na volant a mačkal ho, až mi zbledly klouby. Cítil jsem, jak mi po obratlech stéká pot a razí si cestu mezi půlky. Za posledních deset minut jsem se nepohnul o víc než tři metry. Takovouhle zácpu by člověk nečekal ani při apokalypse, kdyby všichni vyrazili do ulic přesně ve stejnou dobu. Nedalo se ale nic dělat.

Podíval jsem se na hodiny a rychle si to spočítal. *Když odbočím na dalším sjezdu a zkusím to vzít vedlejšími ulicemi, nejspíš si cestu prodloužím o nějakých osm kilometrů, ale aspoň tu nebudu jenom tak sedět a dusit se ve vlastní šťávě.*

Ach, to rozhodování... Vystrčil jsem hlavu z okýnka. Na květen bylo ukrutné vedro, slunce neúprosně pražilo a nikde ani náznak vánku. Na opačné straně svodidel se jako vězeňské mříže tyčila řada vysokých palem a vysmívala se mi svojí urputnou jednotvárností. Kdysi dávno ve mně palmy vyvolávaly představu koktejlu Mai Tai a tropických pláží, ale teď mě ta jejich nesnesitelná nehybnost jenom dožírала.

Dumal jsem nad svým telefonem. Přemýšlel jsem, jestli mám zavolat, že přijdu pozdě, jenže kdybych nějakým zázrakem dorazil včas, vypadal bych jako nervóza a jenom bych je naštvál. Když ale nezavolám nebo se ozvu až na poslední chvíli, budu za nevychovanec. *Grr, proč jsem prostě nevyrazil dřív?*

Vytočil jsem číslo do kanceláře svojí agentky. Zvedl to její asistent. „Nemůžu uvěřit, že to říkám,“ začal jsem, „ale asi přijdu pozdě.“ Chvíli bylo ticho, jako kdyby si myslel, že si z něho dělám legraci.

„Chcete, abych jim zavolal?“ zeptal se a ani se neobtěžoval zamaskovat, že nevěří svým uším.

„Počkejte!“ vyhrkl jsem a v nově nabyté naději uvolnil železný sevření volantu. „Už zase jedu!“ Sešlápl jsem plyn. „Nevolejte jim, myslím, že bych to mohl stihnout, pardon a díky!“

Odříkával jsem tichou modlitbu k bohům dopravy (*prosím, hýbej se, prosím, hýbej se!*) a moje auto zařadilo dvojku a pak trojku. *Když budu pokračovat tímhle tempem, mohl bych to stihnout. Jestli nebudu u brány čekat a cesta pěšky z parkoviště nebude moc dlouhá.* Pozemky studií se někdy rozprostírají i přes deset městských bloků. Když nebude parkoviště blízko, jsem v háji.

K bráně jsem dojel se čtyřminutovou rezervou. Před vjezdem nebyla žádná fronta (*aleluja, kurva!*), ale s parkováním to vypadalo bledě. Mezi parkovištěm a bungalovy managementu stálo šest ateliérů a já se proklínal, že jsem si nevzal tenisky. Zaparkoval jsem nelegálně, na místě, které bylo „rezervováno pro mikrobusey“ – byl jsem ochotný riskovat, že mě odtáhnou. A pak jsem se rozběhl.

Na schůzku jsem dorazil růžový jako prase a na palcích a patách už se mi dělaly puchýře. „Něco k pití? Perlivou

vodu, cappuccino?“ nabídla mi asistentka asistentky. Po tom sprintu jsem svému žaludku moc nevěřil.

„Jenom vodu, děkuju,“ zasípal jsem a doufal, že si nevšimne potu na čele. Domluvit mi tuhle schůzku stálo moji agentku hodně práce. Nechci jmenovat, ale ten chlápek, za kterým jsem sem přijel, byl velké zvíře – to, čemu se v Hollywoodu říká trojitá hrozba: herec, producent, a dokonce i příležitostný režisér. Se scenáristy se moc nescházel, ale prý se mu líbil scénář, co jsem napsal pro Clooneyho, a když tahle úvodní schůzka dopadne dobře, mohl bych s ním natočit jeho další velký trhák.

Recepce byla od vnitřní svatyně oddělená bariérou z plexiskla. Uvnitř jasně osvětleného terária seděli v kójích zářící mileniálové a civěli do monitorů nebo se jinak snažili vypadat zaměstnaně. Hned za nimi měl kancelář jejich šéf. Věděl jsem, že je to jeho kancelář, protože jsem zahlédl jeho siluetu na pozadí velkého arkýřového okna s výhledem na areál. Nevím, proč mě to tak nadchlo, přece jsem věděl, že tam pracuje. Když jsem ho ale teď viděl v jeho živlu a věděl jsem, že budu za pár minut sedět naproti němu a dýchat stejný vzduch, najednou mi čerstvé puchýře na chvíli přestaly pulzovat bolestí.

„Prosím.“ Asistentka asistentky mi podala sklenici vody. Lahve už nikdo nerozdával, aby nebyl za environmentálního teroristu. Podala mi i ubrousek, kterým jsem si otřel čelo, jakmile se ke mně otočila zády.

Odkulhal jsem přes předložku z hověziny a šel počkat na evidentně pěkně drahou koženou sedačku. Zahledl jsem se na stěnu s filmovými plakáty (*bylo jich tam pět a všechny prvotřídní trháky!*) a zalilo mě tiché vzrušení, že přímo na opačné straně sedí legendární multitalent, který může jediným kývnutím hlavy zaplatit oběma mým dětem

vysokou. A chce se mnou pracovat! Stačí jenom nechat se během těch patnácti minut, co mi vyměřil, jako idiot, jak řekla moje agentka – to snad zvládne i idiot jako já.

Uplynulo deset minut a pak dalších deset. Opozdil jsem se jenom o tři minuty – *zázrak!* –, to přece nemohlo stačit k tomu, aby si tu schůzku rozmyslel, ne? Dalších pět minut. Chystal jsem se vytáhnout telefon a zavolat svojí agentce, když vtom ke mně s nešťastným výrazem přistoupila asistentka asistentky. „Je mi to moc líto,“ oznámila mi, „něco mu do toho nečekaně přišlo. Vaše schůzka se dnes neuskuteční.“ A moje nadšení prasklo jako narozeninový balonek.

Když mě vedla zpátky přes recepci, mrkl jsem směrem ke kanceláři velkého šéfa, ale měl zatažené žaluzie, takže jsem neviděl, komu přede mnou dal přednost. Ne že by na tom záleželo. Tak jako tak mě kopl do zadku.

Cestou zpátky k autu se mi rozsvítil telefon. Byla to Laura, moje agentka. Určitě chtěla vědět, jak to dopadlo. Típl jsem to. O chvíli později telefon zazvonil znovu. Tentokrát to byla moje žena Libby. Tuhle práci jsem potřeboval. *Potřebovali jsme ji my všichni.* Nechal jsem hovor spadnout do hlasové schránky.

Cestou mezi ateliéry a přívěsy pro hvězdy jsem si vzpomněl na jeden díl *Bradyových*, mého oblíbeného seriálu z dětství. Jedna ze sester se chtěla vykrotit z rande a nechtěla ranit city toho kluka – musela to být Marcia, protože Cindy byla ještě nemluvně a s Jan nikdo chodit nechtěl. Potom co strávila první půlku dílu horečným vymyšlením, jak ho co nejjemněji odmítnout, mu řekla přesně to samé – že jí do toho nečekaně něco přišlo. Až do doby před deseti minutami to bylo poprvé a naposledy, co jsem tuhle větu slyšel. Marciin nápadník věděl stejně jako každý, kdo má aspoň půlku mozku, co to ve skutečnosti

znamená: *Nechci tě*. Nepamatuju si, jak ten díl skončil, jenom že mi toho kluka bylo hrozně líto a za Marcii jsem se styděl – byla ze všech tří sester nejmilejší a mohla si vymyslet něco lepšího.

Konečně jsem došel ke garážím. Myslel jsem, že mi upadnou nohy. Puchýř na levé patě mi prokrvácel ponožku a zašpinil vnitřní stranu oxfordek. Moje auto tam naštěstí pořád stálo. Dokulhal jsem k němu, nasedl a v soukromí potemnělé skořápky jsem si sundal zakrvácenou botu, a i když bych to nikdy v životě nepřiznal, rozbřečel jsem se.

3. KAPITOLA

„Už ses seznámil s těmi novými sousedy?“ zeptala se mě na prahu garáže Libby s rukama v bok. Znělo to spíš jako obvinění než jako otázka. V jejím dokonale tvarovaném obočí jsem vyčetl podráždění. *Proč jsi nás nepředstavil?* – jestli ano. *Proč jsi je nešel pozdravit?* – jestli ne.

„Zamával jsem tomu manželovi,“ odpověděl jsem a vzpomněl si na chlápka na malé dřevěné lavičce, jak tam seděl s široce roztaženýma nohama a jeho přes metr osmdesát vysoká postava byla na ty úzké dřevěné laťky moc velká. „Vypadalo to, že mají naspěch,“ zalhal jsem a doufal, že mi to ušetří palbu otázek typu: *Proč jsi ne...*

„Těch objednávek, co jim dovezli,“ zavrtěla hlavou, jako by bylo divné, že se někdo stěhuje do nového domu a pořizuje si nové vybavení. „Vypadá to, že si snad všechen nábytek nakoupili úplně nový!“ Měla pravdu, v posledních dnech se tu v jednom kuse točily dodávky – nábytek do ložnice od Ethana Allena, koberce z obchodu Z Gallerie, pračka a sušička z Best Buy. Nebyl jsem si jistý, jestli je to, že si pár ve středním věku pořídí všechno nové, neobvyklé, nebo jenom k naštvání – my jsme si už přes deset let nekoupili ani novou televizi. Přemýšlel jsem o možnostech. *Novomanželé? Pracovní úspěch? Nebo prostě jenom z takové dálky, že nemělo smysl si cokoliv brát s sebou?*

„Zajímalo by mě, kolik za ten dům zaplatili,“ přemýšlela Libby nahlas a já jsem si říkal, proč dumá nad něčím

takovým. „Čím víc, tím líp,“ dodala. I když jsme o prodeji našeho vlastního domu nikdy nemluvili, najednou jsem si uvědomil, že o tom přemýšlí. Když byl dům ještě na prodej, měl jsem za to, že mě na prohlídku toho „modernizovaného, tradičního čtyřpokojového skvostu“ táhne „jenom tak pro zábavu“.

Pohrával jsem si s vysavačem a doufal, že jí to dojde a vrátí se dovnitř. Předělání garáže na truhlářskou dílnu byl nečekaně geniální tah. Mohl jsem se tak zdržovat mimo dům, aniž jsem vyčerpал svůj příděl chviliek pro sebe. Nejsem sice žádný truhlářský mistr, ale bavilo mě to. Pouštěl jsem se do menších věcí, jako jsou knihovny pro holky nebo schůdky do spíže, a dokonce jsem předělal všechny stropní lišty v jídelně. Tenhle projekt jsem si protáhl na krásné čtyři týdny a v těch vzácných případech, kdy jsme v místnosti opravdu trávili čas, jsem se mohl chvástat svojí prací.

„Co je to za lidi?“ pokračovala Libby. Kdybych ji neznal patnáct let, možná by mi to připadalo jenom jako takové plácnutí. Jenže já jsem přesně věděl, o co jí jde. *Jsou nóbl? Mají konexe? Mohlo by být užitečné se s nimi znát?* Přece jenom jsme bydleli v Los Angeles. A já jsem pracoval ve filmové branži.

„Netuším,“ odpověděl jsem popravdě. „Měl na sobě oblek.“ Což mohlo samozřejmě znamenat cokoli. Právník? *Už jednoho mám. Agent? Agentku mám taky.* Přes ulici jsem nedokázal poznat, jestli je to slušný oblek, nebo jenom nějaký z řetězce Men's Wearhouse, kde koupíte dva za cenu jednoho. Třeba pracoval v obuvi.

„No, jestli za ten dům mohli zaplatit to, co za něho chtěli, tak na tom musí být hodně dobře.“ A u toho mohla skončit, jenže si prostě nedokázala pomoci. „Líp než my.“

A měl jsem to. Samozřejmě měla pravdu, nemohli jsme si ten barák dovolit. Ten náš byl naštěstí úplně v pohodě. Naše manželství... už tolik ne.

Často jsem přemýšlel o životním cyklu manželství. Všechny pohádky, co čtu svým dcerám, končí svatbou. Namlouvání je dlouhé a strastiplné, plné překážek a zlých nevlastních sester, které se prince a princeznu snaží rozdělit. A pak tam stojí: „Šťastně až do smrti.“ Pohádky se nezajímají o to, co přijde pak. Předpokládají snad, že to bude procházka růžovým sadem, „dokud je smrt nerozdělí“? Nebo vědí, že je manželství mnohem složitější a pro dětské příběhy to prostě není použitelný materiál?

Vzpomněl jsem si, jak jsem se svojí ženou nemohl nabažit. Zbožňoval jsem ty důvěrně známé hovory, důvěrně známou postel, důvěrně známý sex. Zbožňoval jsem její smysl pro humor. Zbožňoval jsem, jak často se smála. A ze všeho nejvíc jsem zbožňoval její optimismus. Pokoušel jsem se o nanejvýš nejistou kariéru filmového scenáristy a jí to připadalo hrozně cool a ani v nejmenším nepochybovala, že z nás udělám boháče. Jenže jsme boháči nebyli a ona rychle zjistila, že na tom, když nevíte, kdy vám přijde další výplata, není cool zhola nic.

Když jsem ale přestal vydělávat úplně, něco se změnilo. Všude, kam jsem přišel, mě pronásledoval pach neúspěchu, pronikal do každého *dobré ráno*, do každého *dobrou noc*, do každého *co je nového*? Jakkoliv ze mě ale moje žena byla zklamaná, já jsem ze sebe byl zklamaný mnohem víc. Žil jsem se zlověstným pocitem, že pohár každou chvíli přeteče. Že jeden z nás řekne nebo udělá něco, co toho druhého popostrčí za hranici přijatelnosti. Snažil jsem se rozptýlit vyráběním schůdků a dokonale seříznutých spojů, ale věděl jsem, že se nemůžu schovávat věčně. Nakonec se ke svému

upadajícímu manželství budu muset postavit čelem a smířit se s tím, že to nejlepší máme nejspíš za sebou.

Myslel jsem na Belle z *Krásky a zvířete* a na Popelku, jak se svými krásnými princí odplouvají do západu slunce. Jestli má tohle být „žili spolu šťastně až do smrti“, měl by někdo těm zlým nevlastním sestrám říct, že to nakonec vyhrály.

HOLLY

Před třemi měsíci

Neeseemeskuju při řízení, ale když zaparkuju, zůstanu sedět v autě a zkontroluju telefon. Vím, že je to pitomý zvyk. Nevím, co si myslím, že se za těch pár minut, co jsem vyjela z bodu A a dorazila do bodu B, asi tak mohlo stát, ale prostě se vždycky podívám, než vystoupím. Až na jeden případ, kdy mi šéf napsal, jestli můžu přijít o hodinu dřív a přeúčtovat nějaké klienty, mi nikdy nepřišel žádný urgentní e-mail. Nezajímalo mě, že mají ve Wayfairu výprodej, a to, že jste vyhráli loterii, vám e-mailem neoznámí. Ještě k tomu když loterii nehraju. Jak jsem řekla – pitomý zvyk.

Měli jsme sice místo v garáži pod naším domem, ale manžel ho půjčil sousedce, které přijela na návštěvu sestra ze San Diega (*Ve zbrusu novém camaru! Přece jsme ji nemohli odmítnout.*), a tak jsme zaparkovali na ulici. Bylo horko, takže jsem nechala běžet motor. Náš džíp byl sice starý, ale klimatizace pořád fungovala a já jsem si chtěla užít každou vteřinu. V bytě jsme ji sice měli taky, ale snažili jsme se ji nepouštět celý den, protože to stálo majlant – a to ještě ani nezačalo léto.

Manžel obešel auto a poklepal mi na okýnko (*pojd' už!*) a já jsem zvedla ukazováček (*vteřinku!*). Otevřel mi dveře, jako kdyby mě to snad mělo zvednout ze sedadla. Od dob u armády nosil vlasy vyholené po stranách. Dřív si je

nechával holit každý druhý týden. Jednou jsem mu řekla: *Jsou to vyhozené peníze, je to ten nejjednodušší účes na světě, co kdybych tě stříhala já?* A tak mi koupil strojek. Naučil mě, jak mu mám ohnout uši, abych se dostala k jemným chloupkům mezi spánky a čelisti. Bylo to asi jediné místo na jeho těle, které jsem ještě neměla prozkoumané. Najednou jsem žárlila na jeho předchozí holiče, že tam byli první.

„Ten zatracený telefon tě jednou zabije,“ dobíral si mě a vytrhl mi ho z ruky.

„Hej, četla jsem si mail ze Savanniny školy!“

„Savannina škola může pět minut počkat.“ Samozřejmě mě že mohla počkat, ale stejně jsem si ho chtěla přečíst.

Natáhl ke mně ruce. Pamatuju si jeho stisk na mojí paži. Pevný, ale ne agresivní.

Pamatuju si, jak mě ze sedadla vytáhly ruce tak důvěrně známé, že mi připadaly skoro jako součást mě samotné.

Pamatuju si, jak jsme se o telefon přetahovali, jak ho držel na délku paže a nechal mě se po něm ohánět jako kotě sápadící se po smyčce pletací příže.

Pamatuju si na jeho smích, hravý a milý, když si telefon strčil do zadní kapsy.

Pamatuju si, jak mi uhýbal, když jsem mu osahávala zadek jako neohrabaná puberťačka na prvním školním plese.

Pamatuju si na prudké trhnutí v rameni, když mi ho cosi s nelidskou silou vyrvalo ze sevření.

Pamatuju si na pronikavý skřípot dveří auta, když vyletěly z pantů jako tisíc zátek od šampaňského bouchajících najednou.

Pamatuju si, jak mi do kolene narazil mohutný kus kovu a roztočil mě na chodníku jako káču.

Pamatuju si horký asfalt na obličeji, na to, jak mi sdíral kůži a já jsem chtěla zvednout hlavu, ale nemohla jsem si vzpomenout, jak to udělat.

Pamatuju si, jak se mi zdálo, že čas zpomalil. Nebylo kam jít. Nebylo co dělat.

Snad jenom umřít.

4. KAPITOLA

To stěhování přišlo moc brzo.

Věděla jsem, že brát si do nového domu věci svého mrtvého manžela nedává smysl, jenže jsem je tam nemohla nechat. Evan se nabídl, že se o ně postará, ale já jsem nechtěla, aby na ně sahal. Ty obnošené kožené pásky a pytlivé tepláky byly kromě mých vzpomínek a našeho dítěte to jediné, co mi po něm zůstalo. Takže jsem je zabalila do krabice.

„Kam to chcete?“ zeptal se mě stěhovák nad jednou z krabic. Na rozdíl od těch s toaletními potřebami a ložním prádlem, které byly pečlivě označené štítky s obsahem a místem určení („utěrky/kuchyň“), jsem nevěděla, jak popsat krabici s botami mrtvého člověka, a tak jsem je nechala nepopsané.

Napadly mě šatny – jedna pro něho, druhá pro ni. Dát jeho věci do jedné z nich mi ale přišlo morbidní a trochu šílené. „Dejte to do garáže, prosím,“ poprosila jsem stěhováka.

„Vítejte v naší čtvrti!“ Nejspíš jsem nadskočila, protože můj nový soused se okamžitě začal omlouvat. „Pardon, jestli jsem vás polekal. Bydlím přes ulici. Jsem Andy, ahoj.“

Natáhl ke mně ruku a já mu s ní potřásla. „Ahoj, Holly.“

Do prdele. O tom, co řeknu sousedům, jsem vůbec nepřemýšlela. Prohlédla jsem si jeho spadlé džíny a vybledlé tričko AC/DC. *Takhle se tu lidi oblékají? Jako rádobý rockové hvězdy?* Najednou jsem dostala strach, že jsem se